

мързѣло. И да се отърве отъ работата, рекла, на врабчето: „Врабченце мъничко, ти жени самичко, пъкъ азъ ще ида да подпирамъ тамъ оня облакъ да не падне отъ небето, че хубавото житце ще иде на вѣтъра.“ Отишла тя накрай нивата, клѣкнала тамъ и чакала, до като врабчето самò поженило нивата.

Когато почнали да вършеятъ, лисицата пакъ рекла: „Врабченце мъничко, ти вършей самичко, пъкъ азъ ще ида да подпирамъ тамъ оня облакъ да не падне, че хубавото житце ще иде на вѣтъра.“ Отишла тя пакъ настрана, клѣкнала тамъ и чакала, до като врабчето самò оврѣхло житото.

II.

Дошло врѣме да си раздѣлятъ житото. Врабчето я запитало: „Кумичке лисичке, какъ да си раздѣлимъ житото?“

— Много лесно, отговорила лисицата: на врабченце *котленце*, на лисица *деветица!*

Както казала лисицата, така и направили: врабчето, като по-слабичко, не могло да се противи. То горкото, самичко оженило нивата, самичко оврѣхло житото, а лисицата го лѣгала, че подпира облака на небето. Не стига това, ами най-подирѣ му взела почти всичкото жито. Врабчето взело една камарка жито, а лисицата — цѣлъ купъ жито. Ядосало се врабчето и рѣшило да върне на лисицата, както трѣба. То разказало всичко на единъ голѣмъ *хрѣтъ*, неприятельтъ на лисицата. Хрѣтътъ се скрилъ въ купа на житото, което щѣла да вземе лисицата. Почнала лисицата да гребе житото. Гребла, гребла, ето че едното ухо на хрѣта се показало. Тя помислила, че това е *подлога*, тъкмо да си погложде. Опъ